

Meriç gözlerini açar açmaz gülümsedi ve terliklerini giyip balkona koştu. Son günlerde hep böyleydi. Uyanır uyanmaz, bu gece de ölmedim diye düşünüyor ve hemen balkona gidip gökyüzünün maviliğini içine çekmeye çalışarak birkaç dakika denizi seyrediyordu.

İçimden taşıyor diye düşündü, kesinlikle düşündüğüm ya da ayarını benim yaptığım bir şey değil bu, içimden bir teşekkür ve minnet duygusu taşıyor. Trafiğin sesi bile müzik gibi... Her şey ne kadar da güzel...

Banyoya geçerken gözü cep telefonuna takıldı. Uğur'un mesajına cevap vereli birkaç gün olmuştu. Affedilmek güzel demek ki... Bir daha ses çıkmadı. İyi iyi, bu konu da böyle kapandı işte... İyi oldu.

Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra aynada bir süre kendine baktı. Başını eğip saçlarını incelemeye başladı.

Kuaföre mi gitsem acaba? Dip boyam gelmiş. Beyazlar... Dip boyası mı? Dip boyası ne ya? Ömrümün dibi gelmiş, boyayla mı uğraşacağım?

Başını iki yana sallayarak gülümsedi yansımasına bakarak.

Hemen odaya geçip hızla bir elbise giydi. Yatağını gelişi güzel düzeltti, çantasını aldı, şapkasını taktı ve topuksuz bir sandalet giyip aşağı indi.

Birkaç apartman ötede çok güzel poğaçalar yapan bir kafe vardı ve son günlerde hemen hemen her gün orada kahvaltı ediyordu. Poğaçalar ve çay nefisti ama oraya dadanmasının sebebi bu değildi.

Yirmi beş yaş civarında, kısa boylu, sarışın, şişmanca ve çok güzel gülümseyen bir garson kız vardı. Müşterilere davranışından ve hizmetinden neşe fışkıran bir kız. İlk gittiğinde garsondan yayılan enerjiden o kadar etkilenmişti ki ölene kadar burada kahvaltı ederim ben diye düşünmüştü gülümseyerek.

Kahvaltıdan sonra on beş yıldır müdavimi olduğu kuaföre doğru yürürken bir dükkânın vitrinine yansıyan görüntüsü dikkatini çekti. Mavi kolsuz elbisesi, geniş kenarlı beyaz şapkası ve turuncu ayakkabılarının tonunun pek uyumlu olmadığını düşündü. Annemden geçti bu takıntı... Görse iki saat nutuk atar şimdi.

Aaaa kızım ne bu halin? Hiç o elbise, o ayakkabıyla giyilir mi?

Giyilir! Giydim işte bak! Renkler uyumsuz mu? Olabilir! Tek tek bak o zaman! Hepsine aynı anda bakma sen del!

Gülümsedi.

Genellikle kalabalık olan dükkândan içeri girince hiç müşteri olmadığını gördü.

Ne güzel! Kimse yok! İşimi çabucak halledeceğim!

Kuaför Yusuf onu görünce gülümsedi. "Oooo... Hoş geldiniz Meriç Hanım!"

Meriç baştaki koltuğa otururken neşeyle cevap verdi. "Hoş bulduuk."

Adam onun saçını incelerken, "Boya," dedi kalfasına dönerek.

Meriç adamın sözünü kesti. "Boya istemiyorum Yusuf."

Adam çok şaşırıldı ve aynadan bakarak sordu: "Boya istemiyor musunuz?"

Kadın kaşlarını kaldırarak başını geriye attı. Cevap alamayan Yusuf devam etti. "Ne yapacağız?"

Meriç koltuğunda dönerek, "Dip boyası gereken yere kadar saçımı kesmeni istiyorum," dedi.

Kuaför bu sözler üzerine daha da şaşırıldı. Meriç saçını omuz hizasından daha kısa kestirmezdi. Uzun saç seven kadınlardan. Boyasını özellikle hiç ihmal etmezdi. Ne diyeceğini düşündü bir süre. "Ama çok kısa olur. Emin misiniz?"

Burda kalan zamanım da öyle diye düşündü Meriç. Zamanım saçım la başımla uğraşamayacağım, görüntüye harcamayacağım kadar değerli artık! Gülümseyerek başıyla onayladı. “Eminim eminim... Artık boyatmayacağım ve çok kısa bir saç istiyorum.”

*

Uğur kahvenin gözden uzak bir köşesine oturmuş düşünüyordu. Gidip Karşıyaka'daki evi temizletsem bugün, birkaç eşya koysam içine... Her şeyi burada bırakıp birkaç hafta orada yaşarım. Her gün gidip kapısında beklerim Meriç'in... Bir gün konuşmaz, iki gün konuşmaz ama ertesi gün konuşur nasılsa...

Aysel'e de söylerim. Böyle böyle... Meriç beni gerçekten affetmedikçe rahat huzur yok bana. Ama ya asla konuşmazsa? Ya ters bir laf ederse? Beni görmezden gelirse ne yaparım ben? Ya da gel bakalım, sana hatanı telafi etme fırsatı veriyorum, madem hâlâ seviyorsun beni, gel beraber olalım derse ne yaparım? Aysel... Taylan... Olmaz ki... Öyle de huzurum olmaz ki... Hâlâ ne kadar bencilim. Benim huzurum, benim rahatım...

Beni karşısında görünce ne der acaba? Bir bilsem! Ahhh bir bilsem!

İstedğim sadece onunla konuşmak, şöyle sıkıca elini tutup gerçeği söylemek. Seni seviyorum Meriç... Hep sevdim... Tamam hata yaptım... Bu ömrü birlikte yaşayamadık ama ben seni hep sevdim. Bu gerçeğin hiç mi önemi yok? Bu gerçeğin hatırına beni affetmez misin? Sevmenin hatırı yok mudur?

Uğur bu düşüncelerden sıyrılıp bir kahve istedi ve bir süre Melih'le Mete'nin çalışmasını izledi.

Düşün düşün düşün... Düşünmekle de bir yere varamıyorum ki... Ben bir şey yapmalıyım ama ne? Ekrem'le mi konuşsam? Başka kiminle konuşacağım?

Rüyasını anımsayınca gülümsedi. Tam o sırada ona kahve getiren Mete bu gülümsemeyi üzerine alarak, “Afiyet olsun,” diye karşılık verdi.

Rüyasında, Mecnun şimdiki yaşındaydı ama kendisi sekiz-dokuz yaşlarındaydı. Denizde taş sektirmeye çalışıyor ama bir türlü beceremiyordu. Mecnun gelip elinden tutmuş ve taşı nasıl atması gerektiğini anlatmıştı. Üstelik cümlesini, “Tamam mı Uğur abi?” diye bitirmişti.

Hem ben daha küçüğüm, hem bana Uğur abi dedi. Üstelik hiç de tuhaf gelmedi rüyamda... Tekrar gülümsedi.

Rüyalar ne kadar garip! Freud bunu nasıl analiz ederdi acaba? Bence bir anlamı yok. Mecnun'la mı konuşsam acaba?

Rüyalar gerçekten bilinçaltından mı gelir? Öyleyse bu rüyanın anlamı nedir?

Kendi kendine analiz etmeye çalıştı rüyasını. Önce Mecnun'un verdiği filminden etkilendim. Mecnun'da olduğunu hiç düşünmediğim özellikleri fark ettim. Gerçi evvelden beri taşı gediğine koyar ama ne bileyim, hiç derinlemesine sohbet etmedim ki onunla. Meriç'in mesajından da etkilenince böyle bir rüya gördüm herhalde...

Ama Mecnun daha çocuk... Hem bu durumu, Meriç'i ona anlatamam ki... Taylan'ın da arkadaşı... Çok abes olur... Nasıl anlatırım ona tüm hikâyeyi? Hem ne tür bir akıl verebilir ki bana?

Şıklar belli... Ya gidip göreceğim ya da son mesajına inanıp beni affettiğini düşüneceğim.

Peki öyleyse neden hâlâ kendimi kötü hissediyorum?

*

Son birkaç günü serada Mecnun'u izleyerek, sorular sorarak geçiren Ece bu işin sandığı kadar kolay olmadığına karar vermişti. Öğrenilecek pek çok şey vardı.

Torfun ne olduğunu anlaması bile bir gününü almıştı. Mecnun uzun uzun anlatmış, piyasada torf diye satılan birçok ürünün torfla yakından uzaktan ilgisi olmadığını vurgulamıştı.

Foça'da eskiden toprak verimliymiş, fakat özellikle son on yılda, hem Yeni Foça'daki hurda eritme tesislerinden hem de Aliğa'daki fabrikalardan rüzgârla gelen asit ve duman nedeniyle verimliliğini kaybetmişti.

Köylerde yetişen sebzeler bile eskisi gibi değilmiş. Mecnun eliyle tarif ederek gülmüş, “Domatesler küçüldükçe küçüldü,” demişti.

Bu nedenle otellerin ya da evlerin bahçeleri için genellikle Ödemiş ve Tire’den kamyonlarla toprak getiriliyordu ve bu da annem sardunya dışındaki türler için yeterli değildi.

Mecnun serada ağırlıklı olarak sardunya çeşitlerini yetiştiriyordu ve sadece bunun için köklendirmede, üretim saksısında, balkon saksısında ve bahçelerde, dört ayrı çeşit torf kullanıyordu.

Epey araştırma yapmış, Urla civarındaki bir sardunya serasında uzun incelemelerde bulunmuş ve neticede Alman torfunda karar kılmıştı. Bu da maliyeti artırıyor tabii ama canlı ve coşkulu sardunyalardan için bu şarttı.

“Her iş gibi...” demişti adam gülerken. “Sevmezsen iyi yapamazsın. Seracılık ya da bahçıvanlık yapanların çoğu, inan bana işi senin şu anda bildiğin kadar bile bilmez. Ben bu serada doğayı gerçekten sevmeyen tek kişi bile çalıştırmam. Kimler geldi kimler geçti burdan. Kimi çok sulayıp kimi az su verip öldürür çiçeği. Sarı yaprakları kır dersin, gövdeyi yaralar kimi. Ayrıca o civarda daha evvel bahçe yapmamışsam, bahçe yapacağım herkesten su analizi isterim. Hangi çiçek hangi oranda kireci kaldırır, hepsini bilmek lazım. Sudaki tuz oranı da önemli. Sardunya grubundan bazı çiçekler, aristo mesela, biraz daha tuzlu suyu kaldırır, normal sardunyalardan hassastır.”

Mecnun anlattıkça Ece, “Yavaş biraz,” diyerek not alıyordu.

Sera numaralandırılmış bölümlerden oluşuyordu ve her bölüm arasında rahat hareket edecek genişlikte bir yol vardı.

Ece sardunyalardaki kurumuş yaprakları toplarken diğer çiçeklerle ilgili yazdıklarını bir daha okuması gerektiğini düşündü. Mecnun Bağarası’nda bir bahçede çalışmaya gitmişti ve öğleden sonra dönecekti.

Alacağım parayı hak etmek için daha çok şey öğrenmem lazım diye düşünerek gülümsedi. Mecnun sabah kahvaltı ederlerken, “Önceki işinde kaç lira maaş alıyordun?” diye sormuştu.

Ece, “Bin beş yüz lira ama tabii o iş İstanbul şartlarında,” derken adam hemen araya girmişti.

“Tamam, aynı para,” diyerek onun sözünü kesmişti. “Kira vermeyeceksin, sadece giderleri paylaşacağız.” Kız kira konusunda ısrarcı olduğunda ise, “Ben kira mı veriyorum?” deyip konuyu kapamıştı.

Ece gülümseyerek düşündü. Acaba gerçekten bu kadar kazanıyor mu sera? Dediği gibi gerçekten benim gibi birine ihtiyacı var mı yoksa...

Yok be! Beni sadece arkadaş olarak görüyor. Hem Mecnun yalan atmaz. Sanmam... Üstelik işle duyguyu birbirine karıştıracak bir adam değil. Hem bana bir şey hissediyor gibi görünmüyor! Kaç gündür gece gündüz beraberiz, bir kez bile anlamlı bir bakışını yakalamadım. Sanki asker arkadaşımı! Belki de gerçekten Maral’a âşık... Kendi kendime gelin güvey oldum yine... Of!

*

Aysel evi toplarken gülümsüyordu.

Bir gece evvel Uğur’la bir arkadaşlarına oturmaya gitmişlerdi. Uğur ve Ünal balkonda koyu bir sohbeta dalmışlardı. Berna ile Aysel de salonda oturmuş, yavaş ilerlemesinden, entrika dolu olmasından şikâyet ederek yerli bir dizi izliyorlardı.

Berna ve Ünal’ın Mersin’den gelen yirmi yaşındaki torunu Ada da onlardan uzak bir köşede bilgisayar başında kıkırdayıp duruyordu.

Aysel ve Berna birkaç kez kakhaha atınca kızın niye güldüğünü merak ettiler ve onun yanına gittiler.

Ada kelimelerin ve deyimlerin anlamlarının farklı açıklandığı bir sayfayı inceliyordu. Açıklamalar onlara da komik geldi ve iki kadın diziyi bırakıp bütün akşam Ada’nın okuduğu açıklamalara güldü.

“Fıkra gibi,” diyen Aysel’in aklına bir fikir geldi. “Bunların bazılarını yazabilir misin bana Ada?”

Kız gülümseyerek cevap verdi. “Çıktısını alayım ben bunların.”

Çıktısını almak? Ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bu tür durumlarda bilmediğini asla belli etmezdi. Rahat bir ifade takınıp gülümseyerek, “Sana zahmet olacak,” dedi ve dikkatle kızın ne yaptığını izledi.

Tam olarak anlayamadı ama internette yazılı olan şeylerin kâğıda geçirilmesi işlemine çıktı almak dendiğine karar verdi.

Gerçi bu internet de henüz tam olarak çözemediği bir şeydi. Telefonla bağlanıldığını biliyordu. Taylan Kanada’ya gidene kadar her yaz evde internet kullanıyordu. Birkaç kez öğrenmeye heveslenmişti ama oğlunun anlattığı şeyleri çok karmaşık ve zor bulmuştu.

Ada’dan kâğıtları almış, yatmadan Uğur’a da birkaç tanesini okumuştur ama kendisinin kahkaha attığı şeylere kocası sadece gülümsemişti.

“Allah vergisi ne demek Uğur?”

Kocasına şaşırarak baktı. “Yani insanın bir konuda doğuştan yetenekli olması.”

Aysel kaşlarını kaldırarak sordu: “Öbür anlamını bilmiyor musun?”

“Başka anlam da mı var?”

“Evet. Devletin, dua edenlerden aldığı bir tür vergi.”

Uğur onun kabkaha atmasına yalnızca gülümseyerek karşılık verdi.

Aysel kocasına kabkaha attırmaya kararlı bir halde yeniden kâğıda baktı... Hab, işte bu! “Kuş kafesi ne demek?”

“Ne olacak Aysel? Kuşlar kaçmasın diye içine koydukları, parmaklıklıklı şey işte. Öbür anlamı neymiş?”

“Kuşların gün boyu tavla oynayıp kahve ve nargile içtikleri mekân.”

Uğur bir an düşündü ve bu kez bıh diye hafif bir ses çıkararak gülümsedi ama yine kabkaha atmadı.

Aysel içten içe bağırıyor kocasına. Aman gülmezsen gülme! Soğuk nevale! Yüzün eskijecek sanki iki kabkaha atsan! Söylemeyeceğim işte gerisini! Nurcan için aldım zaten ben bunları! Biz onunla güleriz!

Salona şöyle bir baktı.

Toz alma işi de bitti, duş alıp hemen geliyorum Nurcan diye düşündü.

Oteldeki tiyatrodan beri erkenden damlıyordu Nurcan ve sorgu başlıyordu: Aysel sen neden Taylan’ın ölmesini diledin ki? Hayır yani... Bu çocuk sana ne yapmış olabilir bu kadar anlamıyorum ki...

Şu Nurcan çok ısrarcıydı!

Sorma! Allah Allah! Niye dediysem dedim Nurcan!

Ama Nurcan bir türlü ikna olmadı.

Of sıkıldım Nurcan! Ama bak bugün konu değişecek! Hem sana o sevdiğinden çekme makarna yapacağım hem de bak bugün nasıl güleceğiz!

Gerçi Nurcan biraz geç anlar ama bu konu başka! Kelimelerle ilgili... Bak bu konuda iyidir şimdi Allah için. Kelime bilgisi benden iyi. Daha çok okuyor tabii... Kimde kitap görse alır, mutlaka okur. Arada Uğur’dan ister yine okur. E ben de okurdum eskiden ama göz mü kaldı ayoll! O da yılda en çok dört-beş tane kitap okuyor, benden de çok farkı yok aslında. Var mı yoksa?

En son ne zaman bir kitap okuduğunu hatırlamaya çalıştı. Elini ağzına götürerek kendini ayıpladı. On sene olmuş mu? Yaşlandı... Yaşlandı...

Duştan çıkıp salona gitti ve masadaki kâğıtları eline alıp okudu.

Evin başköşesi: Uyumadan önce başlatılmıy çıkartıp koyduğumuz köşe.

Patates kızartması: Patates kızların sayısındaki artış.

Kahkaha atarak yatak odasına giyinmeye gitti.

*

Emel bahçede kahvesini yudumlarırken kocasına baktı. Yine gazeteye gömülmüştü adam. Handan da kahvaltısı biter bitmez kitabını alıp Rafet’in oteline yüzmeye gitmişti.

Hep oraya gidiyor. Ne varsa orada! Şu Yannis denen aşçıyla aralarında bir şey olmasın! Bıraktı bizi evde gitti yine!

İçinde yükselen öfke bir an düşünmesine neden oldu.

Ama şimdi neye kızayım? Dün ne güzel bizi Şirince'ye götürdü. Çok merak ediyordum o köyü. İyi oldu gittiğimiziz...

Ayyy çeşit çeşit zeytin, peynir, börek, katmer... Kahvaltı ettiğimiz yer ne güzeldi! Hele evler! O gezdiğimiz pansiyon! Eskiden bir Rum eviymiş...

Şarap da aldık kaç şişe... Acaba tattırdıkları şarapla sattıkları şarap aynı mı? Açınca göreceğiz artık...

Bir sürü de zeytinyağlı sabun aldım. Saçımı zeytinyağlı sabunla yıkayayım artık. Şampuanlarda kaç çeşit kimyasal var. Burada her şey doğal sanki...

Yolu da ne güzeldi... Bizim oranın yolları gibi kıvrıla kıvrıla çıktık...

Ege de çok güzel bel! Çok zengin... Pazarlarda insanın ağzı sulanıyor. Ama Karadeniz başka tabii... Burada ağaçlar çok güdük.

Bizim oraların ağaçları da yeşili de başka canım... İşte güneş az... Buranın bereketi de güneş sayesinde...

İnsanlar da çok rahat. Kim kime dum duma... Kimse kimseye karışmıyor. Kadınlar şortlu, mini etekli, elbiseler hep kolsuz... Bu sıcakta da daha kapalı giyilmez ki. Amasra'da hava sıcak da olsa kolsuz dışarı çıkamam ki ben. Çıksam kimse bir şey demez belki... Ama uygun olmaz bu yaşta...

Aman giyinmenin yaşı mı var sanki... Dün gördüğüm kadın neredeyse seksen yaşındaydı, nasıl da giymiş ip askılı elbiseyi. Benden başka bakan da olmadı kadına. Ne rahat valla! Burada herkes rahat anam, kimsenin kimseyi rahatsız ettiği yok ki!

Bazı muhafazakâr akrabaları ve arkadaşlarıyla ettiği sohbetleri hatırladı: Tevekkeli değil, millet hem gâvur İzmir diyor hem de böyle söyleyen herkes emekli olunca İzmir civarında ufak bir kasabaya yerleşeceğim diyor. Millet bıkmış mahalle baskısından...

E anacım, mahalle baskısından bıkan da yapandan başkası değil... Ne âlem şu bizim millet!

Gâvur İzmirmiş... Müslümanlığın ilk şartı birbirinin işine, birbirinin hayatına burnunu sokmak sanki!

Ya Matematik Köyü, ne kadar ilginç fikir aslında... Aferin şu Ali Nesin ve öğrencilerine! Ama bak başlarına neler neler gelmiş. Hay Allah!

Şu Handan da niye gittiyse... Aklına ne eserse yapıyor şu kız! Gerçi anne sen de gel denize gireceksen dedi...

Nasıl gideyim?

Güneşte dursam olmaz bütün gün! Gölge var gerçi ama aklım Tahsin'de kalıyor! Öğlen ne yiyecek! Tansiyonu çıkarsa n'olur? Allah Allah... Annesi miyim ben bu adamın, karısı mı?

Kocasına kızgınlıkla bakarak konuştu. "Tahsin Bey, yemek pişti! Ben şöyle çıkıp biraz dolaşacağım, otur otur aaa! İster gel ister gelme, ben Foça'yı keşfedeceğim. Aklıma öyle esti canım! Aaaa!"

*

Mecnun Bağarası'ndaki bahçede işini bitirmiş arabasına alet edevatları yerleştirirken telefonunun çaldığını duydu. Ekranında yanıp sönen isme baktı: Uğur abi. Hemen cevap verdi. "Buyur abi. Hayırdır?"

Uğur gülümseyerek konuştu. "Hayır hayır... Nasılsın, neredesin?"

"Bağarası'ndayım. İşim bitti, geliyorum şimdi." Bir an sessizlik olunca ilgiyle sordu: "Uğur abi?"

Adam sıkıntıyla konuştu. "Ben senden bir şey rica edecektim."

“Buyur abi, ne demek, emrin olur!” Gülerek devam etti. “Güzelleşecek bahçe mi var? Yoksa kıraathanenin yaşlıları ‘Mecnun, Mecnun, gel bizi güldür’ diye tempo mu tutuyor?”

Uğur rahatlayarak güldü. “Yok yok... İkisi de değil. Bu akşam müsaitsen seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

“Müsait olurum, ne demek! Kaçta geleyim?”

“Yok, buraya gelme. Mevzu biraz uzun, şöyle beraber bir yemek yiyelim. Meyhaneye gidelim beraber diyorum... Olur mu?”

“Tamamdır.”

Mecnun telefonu kapatınca şöyle bir düşündü. İlk defa böyle bir şey istedi benden. Sesi ne kadar sıkıntılıydı... Ne konuşacak acaba? Akşama öğrenirim.

*

Handan Rafet’le biraz sohbet edip plaja geçtikten on dakika sonra Yannis de havlusuyla lobiden geçince Maral çok sinirlendi. Adamın arkasından öyle bir ifadeyle ve o kadar uzun süre baktı ki o sırada bahçedeki masada oturan Rafet’in kendisini izlediğini fark etmedi.

Rafet bu ifadeyi görünce çok tedirgin oldu. Durum düşündüğünden de vahim, bu kız kafayı bozmuş... Allah Allah! O neydi öyle... Adamın ciğerini söktü bakışlarıyla resmen. Ben bununla bir ara konuşayım, işine de yansıyor bu durum, sürekli sinirli, yüzü hep asık. Olmaz ki canım!

Yannis’in de ruhu duysa bari. Lise talebelerine döndü adam...

Bu fikirle gülümsedi ve odaya gidip bilgisayarda oyun oynayan Atlas’ı deniz kenarına götürmeye karar verdi.

Handan ve Yannis öğlene kadar bol bol sohbet edip yüzdüler. Bu arada Atlas’a da göz kulak oldular. Çocuğun pek zahmeti yoktu. Bir şemsiyenin altında kumdan kale yaparak kendi kendine eğleniyor, denize girmek istemiyordu.

“Yüzme öğrendim ben,” diye inatla vurguladığı halde babaannesesi ne olur ne olmaz diye kolluk takması konusunda ısrar ettiği için Rafet’i protesto ediyordu.

Öğlen civarında, güneş gölgede bile etkili olunca, yemek salonuna geçtiler. Yannis hemen yiyecek hafif bir şeyler ayarladı. Hep birlikte sohbet ederek yemek yediler ve Rafet Atlas’ı öğle uykusuna yatırıp geldi.

Bu sırada birkaç gün önce oynadıkları tiyatro ile ilgili anlayamadığı noktalar yine aklına geldi. Çok düşünmesine rağmen işin içinden çıkamamıştı. Düşünceli bir şekilde Handan’a baktı. “Sana bir şey soracağım. Hani şu tiyatro oyunları, insanların oynarken yaşadıkları, bütün bunlar... Sanki...”

Handan ilgiyle sordu: “Sanki?”

“Tam da bilmiyorum ne diyeceğimi. Önce şunu sorayım... Yani tiyatro, tiyatro değil de oyun diyelim... Hem eğlenceli hem de bu gibi oyunlarda insan kendiyle ilgili bir şeyler fark ediyor... Nasıl oluyor bu?”

“Doğru kelimeyi kullandın sanırım Rafet abla... İnsan kendisini fark ediyor. Doğru söyledin.” Yüksek sesle soruyu tekrar etti. “Nasıl oluyor bu?” Birkaç saniye düşündükten sonra aklından geçenleri açıkladı. “Sanırım aniden bir oyuna odaklanınca pek düşünmüyor insan ve bilinçaltına attığı şeyler ortaya çıkıyor.”

Rafet bu açıklamayı şöyle bir düşündü ve kaşlarını kaldırarak sordu: “Neden biz bu bilinçaltımızdaki şeyleri düşünüp de bulamıyoruz peki? Yani insan en çok düşünürken kendi kendiyle olmaz mı?” Gülümsedi. “Ben mesela akşam yatınca en az bir saat düşünürüm uyumadan, o zaman neden fark edemiyorum oyunda fark ettiğim şeyleri?”

Yannis gülümseyerek araya girdi. “Güzel soru.”

Handan soruyu anladığından emin olmak istedi. “Neden düşünerek, yani kendimizle konuşarak, bizzat kendimizle ilgili pek çok şeyi fark edemediğimizi soruyorsun sanırım?”

Rafet güldü. “Evet. Böyle güzel sordum ben ama evet bunun nedenini soruyorum.”

Handan bir anısını anlatarak cevap verdi. “Ben ilkokuldan beri tiyatroya meraklıydım. İlk olarak ikinci sınıfta bir piyeste rol aldım, sonra da her sene bu sorumluluğu üstlendim. Öğretmenlerim, arkadaşlarım, herkes çok başarılı bulurdu beni. Orta ikiye giderken, o sene sınıfa İstanbul’dan yeni bir kız geldi. Sene sonundaki tiyatroyu hazırlayacak olan öğretmen de bana verdiği rolü bu kez o kıza verdi. Bana hiç rol vermedi ve bu duruma çok içerledim.” Gülümseyerek üzüntüsünün sebebini makul göstermek istercesine açıkladı. “Daha on üç-on dört yaşındaydım tabii.”

Yannis ve Rafet hikâyeyi merakla dinliyorlardı.

“Neyse işte... Arkadaşlarım falan öğretmenin haksızlık yaptığını söylediler. Öğretmenle o kızın annesinin arkadaş olduğunu, ondan böyle yaptığını falan söylediler ama ben bunları dinlemedim. Tuvalete gidip ağladım... Sonra üzgün bir şekilde eve geldim. Ananem tabii hemen ne olduğunu sordu, ben de anlattım, bir daha da asla tiyatrodan falan oynamayacağım dedim. Yeterince iyi değildim. Olsam, öğretmen benim rolümü almazdı diye açıkladım. Demek ki yapamıyorum. Ananem de bana her zamanki gibi bir masal anlattı.”

Rafet coşkuyla Handan’ın çantasını göstererek sordu: “Yanında mı defter? Okusana... Bayılıyorum ananenin masallarına.” Genç kadın defteri çıkarırken konuşmasını sürdürdü. “Bak görüyor musun, Atlas yatmasaydı keşke!”

Handan defteri açarken gülümsedi. “Sonra ona da okurum. Bu masalı anlatırken ananem soru sormama izin vermemişti, siz de hiç kesmeden dinleyin benim gibi...” dedi ve masalı okumaya başladı:

Çok eskiden bir ülkede Çoççoç diye bir adam yaşarmış... Çok iyi kalpli ve saf bir insanmış. Biraz büyük bir burnu, yumuk yumuk gözleri olduğu için çocukluğundan beri bazı arkadaşları, ‘Koca burunlu Çoççoç... Gözlerin nerdeeee?’ diye dalga geçerlermiş. O da ne yapsın, arkadaşlarıyla beraber gülermiş çünkü bütün arkadaşlarını çok severmiş.

Hep çirkin olduğunu düşünürmüş...

Küçükken boş zamanlarında yediği zeytin çekirdeklerini biriktirip taşa sürterek düzleştirip tutkalla yapıştırarak küçük küçük masalar sandalyeler yapmayı çok severmiş.

Ancak arkadaşları bu yaptığı şeylere de gülmeye, beceriksiz olduğunu düşünmüş ve artık zeytin çekirdeklerini yer yemez atmaya başlamış.

Böylece yıllar geçmiş...

Çoççoç herkese her zaman yardım etmiş ama artık büyüdükları halde arkadaşları onu hâlâ ‘koca burunlu, yumuk gözlü’ diye çağırmaya devam ediyorlarmış.

Adam bu duruma alışmış, güliüp geçiyormuş ama için için de üzülüyormuş.

Bir gün uyurken burnu, gözleri ve kulakları bir toplantı yapıp Çoççoç’un bu sorununu çözmeye karar vermişler.

Gözleri demiş ki: Çoççoç’un içine bakması lazım. İçinde dağlar, dereler, vadiler, nice güzellikler var!

Kulakları demiş ki: Çoççoç’un kendini dinlemesi lazım... İçinde beni mest eden, kulak olduğum için mutlu eden çok güzel şarkılar var...

Burun demiş ki: Size katılıyorum arkadaşlar! İçinde çok güzel kokan çiçekler var ama bunları biz biliyoruz, o kendisinin farkında değil ki... Çünkü hepimiz, insanların yüzünden dışarı bakıyoruz. İnsanların içine dönük değiliz. Konumuz böyle... Bu nedenle hiçbir insan içini fark edemiyor... Çoççoç da güzel olduğunu anlayamıyor.

Ne yapalım ne yapalım diye düşünmüşler... Konularını değiştirseler, içe çevirseler olmayacak... Çoççoç’un kendisini seyredebilmesi, kendini dinleyebilmesi için bir çare bulamamışlar.

Beyinden yardım istemeye karar vermişler ve toplanıp beynin kapısını çalmışlar. Böyle böyle... Sen de biliyorsun bu insan çok güzel ama kendini göremiyor, ne yapalım, bize yardım edebilir misin?

Beyin demiş ki: Tabii çok kolay! Otomatik bağladığı düşüncesini bozarım.

Gözler sormuş: Nasıl yapacaksınız?

Beyin demiş ki: Basit. Hayatla kurduğun en önemli bağlantıyı, olumlu-olumsuz bağlantısını keserim... Ne yaparsa yapsın, ‘kendini izle’ emri veririm, birkaç günümü alır. Ondan sonra otomatik olarak kendini izler, izleyince de kendini görür, dinler ve yavaş yavaş anlar... Durmadan tekrar ederim: Bilineni bırak! Alıştığını

birak! Böylece iyi-kötü, güzel-çirkin, uzun-kısa gibi tanımlamalar yok olmaya başlar. Ve buzur başlar... Ve buzurla beraber ne olur hepimiz biliyorsunuz.

Gözler, kulak ve burun hep bir ağızdan bağırmişlar: Gönül gözü açılar!

Beyin kabhaha atmış: Eeee gönül gözü açılınca hepimiz komutları ordan alırız, bunu biliyorsunuz!

Diğerleri de gülmüş ve böylece toplantı sona ermiş...

Sonraki günlerde Çoççoç yavaş yavaş içine dönmüş. Birkaç hafta sonra kim ne diyor umursamamaya başlamış. Birkaç ay sonra da coşkuyla, tekrar zeytin çekirdeklerinden küçük hediyelek eşyalar yapmaya başlamış.

Birkaç yıl sonra bu eşyaları sattığı bir dükkân açmış. Öyle güzel şeyler yapıyormuş ki talepleri karşılayamaz olmuş. Yanında işçiler çalışmaya başlamış, işi büyümüş... Birçok kız ona âşık olmuş ama o bunları da umursamamış...

Yaşlandığında, ondan öğüt isteyenlere, sadece üç cümle söylemiş: Kendini başkalarından bilme! Başkalarının övgüsüyle sevinen, başkalarının yergisiyle de yıkılır! Kendine uğramadan gitme bu dünyadan!

Hiç üzülmeden ve dingin bir mutlulukla yaşayıp gitmiş...

Poççoç

Handan yazarın ismini okuyunca hepsi kahkaha attı.

Rafet başını salladı. “Ne anane ama! Bunları anlattığı anda uydurduğuna emin misin sen?”

Handan gülerken başını salladı. “Eminim tabii, isimlere baksana... Çoççoç... Ters çevirivermiş: Poççoç.”

Yannis araya girerek sordu: “Peki sen bu masalları, hayatında uyguladın mı hep?”

Handan ellerini ensesinde birleştirip cevap verdi. “Ananem öldükten sonra - ki lise yıllarıydı - sanırım yavaş yavaş annemin ve başkalarının etkisinde daha çok kaldım. Uygulamaya çalıştım ama tam uygulayamadım yani. Bu masal mesela, ne zamandır aklıma bile gelmemişti.” Yannis’in hafif bir tebessümle kendisini izlediğini fark etti ve tam o anda beyninde bir şimşek çaktı, zaman yavaş yavaş dondu. Düşünceleri hızla akarken neden ondan rahatsız olduğunu keşfetti.

Bilineni bırak! Alıştığını bırak!

Tabii ya! Tabii ya!

Bir erkek benden hoşlandığında hep aynı şey olurdu! Ne güzelsin Handan... Ne kadar zekisin Handan! Şuraya yemeğe gidelim... Hediyeler hep takı ve hep pahalı...

Ama buna o kadar alışmışım ki Yannis bahçeyi papatyayla doldurup hiç iltifat etmeyince rahatsız oldum. İlk haftadan ‘Seni seviyorum’ denmesine alışmışım ben! O şahane resmi getirip şahsımı övmeyince rahatsız oldum.

Güzelsin demiyor, şahanesin demiyor, çok zekisin demiyor, onun yerine soruyor, tıpkı Güneş gibi soruyor. Bu masalları hayatında uyguladın mı?

İşe bak... Ve ben rahatsızlığın sebebini kendimde arayacağıma onda aradım. Ne güzel bakıyor, bakışıyla seviyor... Söz yok, ses yok, kelime yok.

Hareketleriyle seviyor beni Yannis. Buna alışkın olmadığım için rahatsız oldum ben!

Çok komik bu! Resmen komik! Lafla sevmeye alışmışım ben!

Yannis hafifçe gülümseyerek, “Ne oldu?” diye sordu.

Handan düşünürken ona bakakaldığını fark etti ve kaşlarını kaldırarak aceleyle cevap verdi. “Hiiiç... Lafla peynir gemisi yürümüyor. Ben de yürümüyormuşum, peynir gemisi gibi olduğumu keşfettim,” diyerek kahkaha attı.

*

Aysel arkadaşına öğle saatinde uğradı ama Rıza evden henüz çıkmamıştı. Adam biraz sohbet edip gidince Nurcan hemen arkasından öfkeyle söylenmeye başladı.

Beypazarı’nda babadan kalma ufak bir tarlası vardı Nurcan’ın. Bu konuda tartışmışlardı. “Tarlayı sat diye tutturdu, deli mi ne? Sevim’le ortak bir daire alacakmışız İzmir’den... Ziyarı yokmuş, benim üstüme olsunmuş. Bak bak bak... Deli mi ne ayol bu adam! O tarla sigortam benim. Sevim cennete giderse, cennetten vazgeçerim diyorum, o bana hâlâ ne diyor! Aaaa! Tek

malıma göz diktiler şimdi de! Hayır... Bir de amma mala meraklısın demez mi? Ayol yok ki benim emekliliğim... Şimdi kapıya koysa n'aparım ben! Mala meraklıymışım! Ordan gelen havucun, sebzenin parasını bir kere alıp da yedim sanki!”

Aysel arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı. “Canım neden kapıya koysun? Otur sakin ol, bak ben sana şimdi bir çekme makarna yapayım.”

Nurcan yavaş yavaş sakinleşti. “Makarnayı sonra yaparız,” deyince Aysel kahve pişirdi ve salona geçip içmeye başladılar.

Aysel detaylı bir şekilde önceki geceden bahsetti ve çantasından kâğıtları çıkarırken Nurcan merakla sordu: “Okusana bir tane, neyin nesiymiş, iyice bir anlayayım.”

Aysel kâğıda şöyle bir bakıp gülümsedikten sonra konuştu. “Şununla başlayayım. Şu andaki durumuna uygun diye bunu seçtim. Söyle bakalım... Ana avrat dümdüz gitmek ne demek?”

Nurcan irkilerek gözlerini açtı. “Aaaa! Aaaa! Küfür ayol o! Çok ayıp!”

Aysel gülerken konuştu. “Aaaa neresi ayıp? Bak açıklaması şu: Bir erkeğin annesi ve eşiyle birlikte sağa sola sapmadan dümdüz gitmesi.”

Nurcan bir an durdu, sonra ikisi birden gülmeye başladı.

Aysel ikinci soruya geçti. “Peki şu deyimim anlamını biliyor musun? Bardaktan boşanmak?”

Nurcan hemen başını salladı. “Tabii... Yağmur falan çok yağınca bardaktan boşanırcasına yağıyor deriz.”

Aysel başını iki yana salladı. “Bardak, tava, leğen ve bunun gibi ev gereçleriyle evlenen kişilerin evliliklerinin bitmesini anlatan söz.”

Nurcan bu açıklamaya gülerken, “E bu da bana uydu, bidon kafalı benim kocam da,” deyince kahkaha atmaya başladılar.

Gülmeleri hafifleyince Aysel gözlerini kısarak, “Burnunu karıştırmak ne Nurcan?” diye sordu.

Arkadaşı elini savurarak yüzünü buruşturdu. “İyyy, iğrenç!”

Aysel başını geri attı. “Hiç de iğrenç değil bak bunun açıklaması da şu: Başkasının burnunu kendi burnu zannetmek!”

Nurcan gülerken, “Anladım anladım, şimdi sor, açıklamasını ben yapacağım,” dedi.

Aysel kâğıttan bir tane seçip okudu. “Gizli servis?”

“Gizli servis... Gizli... G-izli servis... Üzerinde G harfi bulunan servis mi? Saçma oldu. Neymiş?”

“Garsonların müşteriye hiç çaktırmadan servis yapmasıymış.”

Gülerlerken Nurcan başını salladı. “Tamam tamam şimdi sor bileceğim. Anladım nasıl düşünüleceğini. Sor hadi.”

Aysel boğazını temizleyerek sordu: “Bankamatik?”

Nurcan, “Banka-matik... Bankam-atik... Hah... İnsanın bankasının atik olması durumunda söylediği şey,” deyince Aysel’in kahvesini püskürterek gülmeye başladığını gördü. Kaşlarını kaldırarak sordu: “Bildim mi? Bildim mi?”

Arkadaşı gülerken başını geriye attı. “Hayır bilemedin!”

“Neymiş?”

“Bankaları yıkamak için kullanılan toz deterjan.”

Bunun üzerine ikisi birden uzun uzun güldüler.

Kısa süreli sessizliği bozan Nurcan oldu. “Bankam atik bir kişiliğe sahiptir de olurdu orda... Neden olmasın ki? Bu iş çok zor değil aslında. Ben de uydururum.”

Aysel öyle düşünmüyordu. “Kolay değil. Ben çok aradım gece uyumadan. Bulamadım.”

Nurcan inat etti. “Ben bulurum. Oku bir-iki tane...”

Aysel, “Terlik: Anneler tarafından çok tercih edilen ilkel bir silah. Donanma: Eskidiği için atılan donların anılması eylemi,” deyince tekrar gülmeye başladılar.

Cümleleri düşünen Nurcan hemen düzeltti. “Terlik olmamış bir kere... İçine terimizi koyduğumuz kutu daha doğru.”

Aysel duraksadı ve gülerken başıyla onayladı. “Doğru söylüyorsun kız! Sen gerçekten uydurabiliyorsun galiba.”

Nurcan omzunu silkti. “Tabii... Mesela bak şimdi... Şurda benim bidon kafalı kocam oturuyor olsa...” diyerek biraz önce kocasının oturduğu koltuğu gösterdi. “Bu yaptığım hangi deyimi açıklar?”

Aysel biraz düşündü ve başını salladı. “Hangi deyimi? Bilemedim!”
“Rıza göstermek!”

Aysel kahkaha atarken zar zor konuştu. “Allah canını almasın! Dedim ama ben kendi kendime. Nurcan çok okuyor, bilir böyle şeyleri dedim ben. Bildim inan ki!”

*

Mecnun seraya girdiğinde Ece’nin taburelerden birine oturmuş, omuzlarını sağa sola çevirerek çalan şarkıya - *Radiohead - Street Spirit (Fade out)* - bağıra bağıra eşlik ettiğini görünce durdu ve gülümseyerek izlemeye başladı.

Birkaç dakika sonra şarkı bitti ve *Ponagiotis Kalantzopoulos & Alkistis Protosalti*’nin söylediği *Uranya* adlı parçanın melodisi duyulur duyulmaz Ece ayağa kalkıp sirtaki, halay karışımı bir oyun oynamaya başladı.

Bir dakika kadar oynadıktan sonra birden kapı tarafına döndü, Mecnun’u görünce durdu ve gidip müziğin sesini biraz kıstı.

Adam ona doğru yaklaşınca, “Sirtaki mi halay mı karar veremedin galiba...” dedi.

Ece mahcup bir şekilde gülümserken, “Öyle oldu,” dedi ve açıklama ihtiyacı duydu. “Ben biraz mola vermiştim de... Yani...”

Mecnun ona şefkatle baktı. “Kasma! Sana mutluluğun sırrını vereyim mi?”

Ece gülümseyerek cevap verdi. “Minnettar olurum.”

“İşe ara verdiğinde eğlenme, daima eğlenmeye ara verdiğinde çalış...”

Ece şöyle bir düşündü. “Güzel söz ama olmaz.”

Mecnun kaşlarını kaldırarak sordu: “Nedenmiş?”

“İşler bitmez o zaman.”

Adam güldü. “Sana öyle geliyor. O zaman daha çabuk biter.” Eve doğru giderken sözlerini sürdürdü. “Hadi sen de hazırlan Rafet’in oraya takılalım, yüzelim biraz, millet ordaymış...”

“Ama ben... Evde bir şeyler yapmam lazım. Odayı boşalttık, öyle duruyor. Biraz topar...” derken Mecnun onun sözünü kesti.

“Ece. Gidelim denize. İş kaçmıyor. Yahu suya atasın yok mu kendini, hava çok sıcak... Buharlaşıcağınız burda!”

“Deniz harika olur ama ev! Her yer her yerde...”

Mecnun kahkahayı patlattı. “Annenden mi öğrendin bunu?”

Kız anlamayarak sordu: “Ne oldu?”

Mecnun gülerken cevap verdi. “Her yer her yerde... Annemin de meşhur lafıydı. Her yer her yerde... Bu nasıl bir laftır ya? Her yer her yerde... Şimdi sen toplayınca her yer bir yerde mi olacak? Hadi hadi hazırlanıp gidelim.” diyerek eve yürürken kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. “Her yer her yerde... Şu anne buluşuna bak sen yahu! Benim diyen mantıkçı çözemez bu lafı. Filozofları ağılatır lan bu laf! Aristo bir Türk annesi tanısa bu işi bırakırdı. Tuş olurdu tuş...”

*

Otele vardıklarında güneş nispeten etkisini azaltmıştı. Mecnun denize dalıp bir saat hiç durmadan yüzdü... Yannis, Ece ve Handan biraz yüzdükten sonra güneşlenerek sohbet ettiler. Atlas değişik bir kale yapma sözü aldığı için heyecanla Mecnun’un sudan çıkmasını bekledi.

Daha sonra yarım saat kadar hep birlikte kale yaptılar.

Kadınları erkekleri beş gençten oluşan Avustralyalı bir grup da yanlarında güneşleniyor ve onları seyrediyordu. Kadınlardan biri gelip kale yapımına katıldı, sonra Ece, Yannis ve Handan’la sohbe başladı.

O sırada *Fifty Cent*'ten *Candy Shop* adlı parça çalmaya başlayınca Mecnun müziği açtırdı ve kumsalda Atlas'la dans etmeye başladı. Diğerlerinin bu bir rap parçası, öyle oynanmaz itirazlarına aldırmadan Atlas'a rap halayı öğretmeye koyuldu.

Mecnun ve Atlas'ın dansı sahildeki herkesi gülme krizine soktu.

Mecnun rap halayı çekmek üzere Yannis'i yanına çağırdı. Katılmayınca gözlerini kısarak onu tehdit etti. "Gel şuraya oyna. Bak yoksa denize dökerim seni, yapmadığımız şey değil biliyorsun," deyince Ece, Handan ve Yannis kahkahalarla gülmeye başladılar.

Turistler onların neye güldüğünü merak ettiler.

Mecnun Handan'a bir-iki kelimenin anlamını sordu ve Avustralyalı gruba dönüp sağ elini göğsüne yapıştırarak açıklamaya girişti. "We... Turkish..." Eliyle Yannis'i gösterdi. "This is not Mr. Brown. This is Greek... Yannis... My friend... No problem... Şimdi problem yok!" Eliyle sürahiden su boşaltıyor gibi yaparak ekledi: "But we poured Greek the sea." Elini omzunun üstünde salladı. "Eskiden... Past tense." Avustralyalıların anlamadığına kanaat getirince kahkahayla gülen arkadaşlarına göz kırptı. "Biz milletçe boşuna bağırıyoruz bir şey açıklarken bu turistlere herhalde. Sakin sakin söyledim, anlamadılar bak," deyip biraz daha yüksek sesle Yannis'i göstererek devam etti. "I am going to pour Yannis the sea! Going to! Yani... Az sonra!"

Avustralyalılar merakla diğerlerine baktılar. Yannis denize doğru dönmüş, gülmekten iki büklüm olmuştu. Mecnun Ece'yle Handan'a dönüp, "Sizin İngilizceniz benden biraz daha iyi, siz açıklayın da ayıp olmasın bari..." deyince Handan gülmemek için kendini zor tutarak turistlere açıklama yapmaya başladı. Bu sırada Mecnun da Yannis'i denize doğru sürükledi.

*

Uğur meyhaneye erkenden gelmiş bir double rakı içmişti. Bütün hikâyeyi nasıl özetleyeceğini düşünüyordu. Sıkıntılıydı.

Aysel'e geç geleceğini söylemişti. "Rıza da geç gelecekmiş, o zaman ben de Nurcan'da olurum," demişti karısı. Bugünlerde daha iyi görünüyordu diye düşündü. Taylan konusunu düşünmüyor gibi...

Sibel Can'ın söylediği *Sevmekten Kim Usanır* parçasıyla iyice etkîlandı. O sırada Mecnun geldi.

Bir süre havadan sudan konuştular. Uğur bir double daha içti, fakat bir türlü konuya giremiyordu. Bunu fark eden Mecnun adamın işini kolaylaştırmak isteyerek, "Eeee Uğur abi, beni filmi vermek için çağırma herhalde," dedi gülerken. "Konuya girelim ufak ufak."

Uğur başını salladı. "Girelim bakalım." Meriç'le tanıştığı günden başlayıp mektuplaşmalarına ve birkaç gün evvelki mesajlaşmalarına kadar olup biten her şeyi anlattı. Yaklaşık bir buçuk saat kadar neredeyse durmadan konuştu.

Mecnun nadiren araya girdi ve sadece birkaç soru sordu. Üçüncü dublenin getirdiği rahatlıkla Uğur'un duygularından bahsederken konudan koptuğunu ve bir ara sanki karşısında kimse yokmuş gibi konuştuğunu fark etti.

Uğur anlatması gereken her şeyi anlattığına kanaat getirince, "İşte böyle deli oğlan. Uğur'un da böyle kırık bir hikâyesi var. O kadar dinledin, Sen konuş şimdi... Ne diyorsun bu hikâyeye?" diye sordu.

Mecnun yaşıtı olan birkaç arkadaşından da böyle kırık hikâyeler dinlemişti. Onlardan birini dinlemiş olsa, çok daha doğrudan ve daha keskin şekilde düşüncelerini söyleyeceğini düşündü. Ancak bunun nedeni arkadaş ve akran olmaktan ziyade hikâyenin başını da bilmesi ve sonucunu da onlara taaa başından söylemesiydi.

Uğur ise neredeyse kırık yıl evvelinden bahsediyordu. O zamanı, adamın şartlarını tekrar tekrar gözden geçirdi, son zamanlarda gelişen olayları düşündü ve gülümseyerek omuzlarını kaldırdı. "Valla ne diyeyim Uğur abi... Hayatının filmde başrolü kapamamışsın. Hiç değilse şöyle ortalama bir rolün olsaymış. Ama o da yok... Figüran olmuşsun sen bu filmde!"

Uğur onun bu değerlendirmesine kadeh kaldırdı. "Daha iyi anlatılmazdı koçum, sağ ol!"

Mecnun da rakısından bir yudum aldı.

Uğur iç geçirdi. “Biliyorum. Hepsini biliyorum... Bütün hatalarımı biliyorum ama şimdi biliyorum. Çok geç artık, Neye yarar ki şimdi bilmek!”

Mecnun doğrudan sordu: “Ne için geç Uğur abi?”

“Her şey için... Bak! Yüzümü bile görmek istemedi. Affedilmek için bile çok geç artık! Ama çok sevdim be Meriç’i çokook...”

Mecnun onun ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Bu adam... Babası yaşındaki bu adam kendisiyle dertleşmek istemişti. Öyle çok severdi ki Uğur’u... Onu kırmak, incitmek asla istemezdi. Ne var ki susmak, bildiğini söylememek, bu hiç olmayacak bir şeydi. Gerçeği incitmemek çok daha önemliydi. Şefkatli bir sesle sordu: “Uğur abi... Çok sevdim onu diyorsun. Nasıl sevdin, bana anlatır mısın?”

Uğur afalladı. “Ne demek nasıl sevdim? Sevdadan haberin yok mu senin?”

Mecnun gülümsedi. “Kendi çapımda var tabii... Herkes kendi çapında sever. Ben senin sevda çapını merak ettim.”

Uğur gülümseyerek daldı bir süre ve yavaş yavaş açıkladı. “Sevmek işte! Uyanıp da onu düşünmediğim bir gün olmadı, Onu düşünmeden hiç uyumadım. Gezdiğimiz yerler, şu Foça’nın her köşesi canımı yaktı. Taylan’a yüzme öğretirken Hep onunla yüzdüğümüz adaya giderdim. Hep merak ettim onu... Nerde, ne yapıyor, kaç çocuğu oldu, hep bilgi aldım.”

Uğur susunca Mecnun araya girdi. “Bu anlattıkların... Söyleyeceklerim belki seni kıracak ama bu anlattıkların sevmek değil ki Uğur abi, bunlar düşünmek...”

Uğur şaşırıldı. Mecnun’un söylediklerini içinden tekrar etti ve bu sefer alındı... Ona verdiği çok ama çok değerli bir taşı ve bu deli oğlan sanki onu kaldırıp yere atmıştı. Sakince ve biraz da alaycı bir tavırla sordu: “Öyle mi? Sen anlat bakalım, sevmek nasıl olur?”

“Sevmek dediğin aktif olur Uğur abi... Bir çiçek toprakta yeşerir önce, sonra açar... Budur sevmek. Sürekli bir hareket vardır. Çiçek bu... Su lazım, hava lazım, güneş lazım. Sen kalk, çiçek tam açtığı sırada suyu güneşi kes. Sonra da bir zamanlar gördüğün çiçeği düşün dur. Bu sevmek değil, bana göre tabii...”

“O zaman bu ne?”

“Bence bu pişmanlık. Normal bir durum... Ona ve sevginize yaptığın haksızlığın tekrar tekrar aklında dönmesi, zihnini kaşındırması ama sevmek bu değil bence. Onunla gülmemiş, onunla ağlamamışsın. Kendini bir park yerine çekmiş, girişi kapamışsın. Orda kendi kendine istersen yirmi dört saat düşün onu. Meriç’e ne faydası var bunun?”

Uğur makul bir tanımda anlaşmaya varmak isteyerek gülümsedi. “Ya da kara sevda bu.”

Mecnun itiraz etti. “Sevdanın karası falan olmaz. Sevda dediğin hep beyaz olur. Hep ışıktır... Onu karartan... İnsanların... Başkalarının gözünü ödünç alarak hayata bakmalarıdır... Hayatında bu kadar güzel çiçek açmışken, bu sevdaya git Meriç’in babasının gözüyle bak, onun abuk sabuk açıklamaları karşısında sin, bir de Meriç’e yalan at! Ondan sonra da kendini temize çıkarmak için yok hep sevdim de, yok bu kara sevda de... Olmaz! Durmadan geçmişini düşünerek yaşanır mı?”

“Yaşanmaz mı?”

“Durmadan geçmişini düşünerek yaşayan bir insan kendi hatırlama özgürlüğünü bile yok eder bence. Yaşarken arada geçmişe gidersen hatırlarsın... Öyle değil midir? Sen bugüne hiç gelememişsin ki hatırlayasın.”

Uğur açıklamaları düşünürken aklına gelen dörtlüğü diline sürdü. “*Sevdiğini mertçe seven kişi... Pervane gibi özler ateşi... Sevip de yanmaktan korkanın... Masal anlatmaktır bütün işi... Demiş Hayyam. Doğru... Durmadan düşün dur. Doğru... Biraz burda olacaksın da geçmişini hatırlayabilesin. Bak bu da doğru... Şimdi kısaca sen de bana masal anlatma diyorsun. Doğru... Bunca yıl Meriç’i sevdim demek gerçeği anlatmıyor. Bunca yıl onu düşündüm demek daha doğru. Düşündüm çünkü hata yaptığımı hep bildim. Pişmanlığım var ona karşı. Çok doğru... Sevdamızı kuruttum ben.*”

Mecnun araya girdi. “Masal anlatma demiyorum sana ama gerçekçi olmak lazım ki problem haline gelen durumlardan kurtulabilelim.”

Uğur rakısından bir yudum daha aldı. “Peki şimdi ne yapmalıyım sence, onu söyle bana.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“İstedüğim gidip onu görmek, biraz konuşmak, şöyle bir kez olsun elini tutmak, sıkıca sarılmak belki, özür dilemek...”

“E bunu neden yapmıyorsun da hâlâ burda oturuyorsun, anlamıyorum.”

“Çünkü...”

“Çünkü ne Uğur abi?”

“Mecnun... Hayat o kadar basit değil aslanım.”

“Zorluğu söyle bana, ben de bileyim o zaman.”

“Ya beni terslerse? Ya konuşmak istemezse? Ya beni görünce kendini kötü hissederse? Bir daha üzersem onu?”

Mecnun bir süre ona baktı ve sakince sordu: “Sen hep böyle hesapçı mıydın Uğur abi?”

Adam hemen kendini savundu. “Olur mu? Ben onu düşünüyorum...”

Mecnun güldü. “Bu açıklamalar da hep beni benden alır. Bak şimdi, kırk yıl evvel babası iki şey söyledi, sen onun yerine düşünüp karar verdin. Kırk yıl geçmiş... Şimdi yine onun yerine düşünüyorsun, sende değişen pek bir şey yok gibi... Nerden biliyorsun onun ne hissedeceğini? Belki çok mutlu olacak. Olmasa bile bu senin problemin mi?”

“Kimin problemi ya? Onun problemi demek benim problemim demek...”

“Heee... Ondan bıraktın kadını babasının biraz korkutmasıyla. Bu konuda sadece senin ne düşündüğün önemli olabilir abicim... O da dahil başka hiç kimse senin isteğinin yönünü çevirmemeli. Bak zamanında bu yönün değişmesine izin vermişsin, kırk yıl inlemişsin. Bir kırk yıl daha aynı inlemeyi istemezsin herhalde. Git, gör onu, konuş!”

Uğur bu sözlerle cesaretlendi ve onaylanmış gibi rahatlayarak sordu: “Öyle mi diyorsun?”

Mecnun adamdaki rahatlamayı fark etti. “Evet öyle diyorum. Ama ben öyle dediğim için gitmeyeceksin. Sen öyle istediğin için gideceksin. Artık hayatını üstüne al be Uğur abi.” Güldü. “Öleceksin yakında az kaldı, yaşlandın yeterince.”

Uğur da güldü. Keyiflenmişti. “Bakarsın iyi olur ha, bir şeyler değişir... Bu pişmanlık hissi kalmaz.”

“Bak hâlâ pişmanlık hissi diyorsun. Pişmanlık hissi kalmaz mı, iyi mi olur kötü mü olur, olacakları bilemem. Ben bu hesap kısmıyla uğraşmam. Kendi istediğin bir şeyi yapman başlı başına iyi bir şey zaten. Bu nokta önemli...”

O sırada *Zeki Müren*'in söylediği *Sen kimseyi sevemezsin* adlı parçaya kadeh kaldırıp kendini işaret etti Uğur.

Mecnun gülererek sordu: “Seviyorsun meyhane muhabbetini, değil mi?”

Uğur içkisinden bir yudum alıp ayağa kalktı ve etraftan duyulacak şekilde, doğru yerlerde vurgu yaparak bir dörtlük daha okudu. *Meyhane bir zamanlar... Bana darül aman idi... Şimdi değil efendi... O da bir zaman idi...*

Etraftan tanıdıklar kadeh kaldırdı. Mecnun şüirden hoşlandı ve merakla sordu: “Darül ne demek?”

Uğur gülümsedi. “Darül aman, aman kapısı demek. Yani diyor ki şair...” Şöyle bir düşündü. “*Abmet Haşim*’di galiba... Değil miydi acaba? Hatırlayamıyorum ki... Neyse... Meyhane bir zamanlar bana aman kapısıydı, çareydi, artık değil, o da bir zaman idi... Anladın?”

Mecnun gülümseyerek başını salladı. “Güzel demiş şair.”

“Sen de... Daha darül ne demek onu bilmiyorsun, şurda bana bir saat sevda nutuğu attın!”

Mecnun kaşlarını kaldırarak ciddiyetle sordu: “Binaenaleyh demeyi biliyorum, sayılmaz mı?”

Uğur kahkahayı patlattı.

*

Binaların ışıkları tek tek sönerken Meriç salona gitti ve defterini açtı.

Sevgili Lâl,

Ölüm, hakikaten de hep başkalarının başına gelen bir şey! Bugün ne keşfettim biliyor musun?

İnsan kendi doğumuna sevinemediği gibi, ölümüne de üzülemez!

Şabane, değil mi? :)

Yarın öğleden sonra Mustafa ile buluşacağım. Akşam da çocuklarımla... Çifte bayram resmen... Yarın çok çok çok heyecanlı bir gün olacak...

Yarın...

Olursa...